

Art Justits, som man overalt er enig om, at man for enhver Pris, kan jeg næsten sige, maa søge at undgaa.

Hvad angaar Lovforslaget § 2, har jeg ikke Noget at bemærke til den. Saaledes som § 2 nu er affattet, ser jeg ikke, at den indeholder det allermindste Nyt. Der var tidligere en Bestemmelse i den, som imidlertid er gaaet ud under Behandlingen i Landsthinget, og jeg har derfor ikke Noget at sige til denne Paragraf. Saa kommer jeg til Lovudkastets § 3. Jeg vil da strax sige, at jeg kan være enig med den ærede foregaaende Taler i, at denne Paragraf maatte være noget bedre, saaledes som den tidligere var affattet efter Regjeringsudkastet, men at jeg i det Hele dog ikke kan Andet end mene, at denne Paragraf dels forsejler sin Hensigt og dels stiller vedkommende Sagsfører i et Forhold, som jeg tror, at den ærede Justitsminister ikke har tænkt sig. Jeg skal tillade mig at udvikle dette noget næriere. Det hedder i Motiverne til Lovforslaget med Hensyn til § 3, at det ikke er de beskiftede Sagsførere tilladt at fordrø noget Vederlag af deres Part for Sagens Udførelse, det er uomtvisteligt, og den Sagsfører, der ved direkte eller indirekte Paavirkning af Parten maatte gjøre sig skyldig i saadant Misbrug af sin Stilling, vilde paadrage sig Straffeanvar efter Straffelovens § 141. Det er jo den Paragraf, hvor der tales om Misbrug af Embedsmyndighed, og som derfor sætter forskjellig Straf, Bøder indtil 2,000 Dalex, simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse. Det er et Udtryk, som det ikke er saa let at blive klog paa, hvad der skal forstaaes ved at fordrø Salær ved indirekte Paavirkning; men den høitærede Justitsminister har givet os Forklaring deraf i et Foredrag i Landsthinget under denne Sags Behandling der. Hans Ytringer findes i Landsthingstidenden Sp. 543, og han siger der til Forklaring om dette Forhold, hvor han taler om, at det maa forbydes Sagsførerne at beregne sig Extrahonorar, at han mener, at, naar man ikke gjør det, er Befolkningen ikke sikker derimod. Derpaa hedder det videre: „ialtsald paa forskjellig indirekte Maade, om ikke just isølge egentlig Begjæring og Evang, saa dog alligevel isølge en Slags almindelig Fornemmelse, af at det er hensigtsmæssigt for En selv at yde Sagsføreren noget Extra.“ Det er altsaa Forklaringen. Denne indirekte Paavirkning er ydet, saasnart den Vedkommende, som konfererer med Sagsføreren, faar, som den høitærede Justitsminister udtrykte sig, en Slags almindelig Fornemmelse af, at det er hensigtsmæssigt for ham at betale. Nu vil jeg allerførst sige: Naar en Part, jeg taler her nu nærmest om kriminelle Sager, altsaa en Sigtet eller Tiltalt, henvender sig til sin beskiftede Sagsfører eller en anden Sagsfører, altsaa nu til den beskiftede Sagsfører, efter at Sagen har fundet sin Afslutning ved Forhørene, saa er der altid Noget, han

klager over, og det, han klager over, er altid Noget, Dommeren har gjort eller ikke har gjort. Han kan klage over mange forskjellige Ting. Han kan sige: Jeg beklæbte, fordi jeg ikke kunde udholde at sidde længere i Arresten. Han kan sige: Jeg er ikke fornøjet med, som Protokollen blev ført. Der er ikke tilført den rigtigt, hvad jeg vilde have. Han kan sige: Der er ikke indhentet de Oplysninger, jeg anser for nødvendige, og som jeg ogsaa har paapeget, og mange andre Ting; men hvad han end har at sige, bliver det altid en Klage over den Maade, Dommeren har ført Undersøgelsen paa, hvad enten saa Klagen gaar i den ene eller den anden Retning. Indlader nu Sagsføreren sig med ham, hans beskiftede Sagsfører, det er ham Taler er om, og hører paa ham, hvad han har at sige, og tager sig af ham med den Omhu og Samvittighedsfuldhed, han skal, kommer Sagsføreren i sine fremtidige Indlæg og sin fremtidige Opførelse til at staa som et Organ for de Klager, den Tiltalte fører. For Fremtiden maa Sagsføreren altsaa vende sig mod Dommeren. Han kan gjøre det saa hensynsfuldt som muligt; men naar han vil tage sig deraf, maa han vende sig mod Dommeren paa det ene eller det andet Punkt og angribe den Maade, hvorpaa Dommeren har ledet og ført Undersøgelsen. De komme for Fremtiden paa en Maade til at staa som to Parter mod hinanden. Nu er det naturligt, det kan ikke være Andet, end at Dommeren søger at værgge sig mod saadanne Angreb. Han søger at vise paa forskjellig Maade, at dette Angreb er ubesøjet, at Undersøgelsen ikke har Mangler og Misligheder, der klages over, og han kan have Ret i den Henseende; men, som sagt, hans første Stilling er at værgge sig mod dette Angreb. Et af de første Skridt, som Dommeren gjør f. Ex. naar den Vedkommende siger: jeg har kun tilstaaet, fordi jeg vilde slippe ud af Arresten, er, at han sætter ham i Arrest igjen, fordi det maa anses for nødvendigt at isolere hans Person. Nu siger jeg: Naar en saadan Mand kommer i Arrest igjen og bliver underkastet et skarpt Forhør igjen, hvad Garanti har Sagsføreren da for, hvad han vil sige, og hvad han vil svare Ja til, naar han bliver spurgt deraf? Hvis han bliver spurgt saaledes: Ja, jeg ser nok, din Sagsfører angriber mig, og at Du har fortalt ham Dette eller Hint; men det var sagtens kun, fordi han vilde tjene Penge. Sæt Du ikke — som Justitsministeren udtrykker sig — en Slags almindelig Fornemmelse af, at det var Hensigten, at Du gav ham Noget? Ja, hvem garanterer saa Sagsføreren for, at ikke den Tiltalte siger: So, det fik jeg rigtignok Indtrykket af, naar han er undergivet de samme Vilkaar som før, og sidder i den samme Arrest, som han før afgav en vigtig Bekjendelse for at slippe ud af. Hvem indestaar for, at han ikke igjen siger, hvad man ønsker af ham, for at komme ud af Arresten?